

***A türelem és szabadság
útján***

***Válogatás Lena Belicosa a „Türelem” és
„Szabadságélmény” témában kiírt pályázatán
részt vett amatőr írók, költők, bloggerek
alkotásaiból***

A TÜRELEM ÉS SZABADSÁG ÚTJÁN ANTOLÓGIA

Válogatás Lena Belicosa

a „Türelem” és „Szabadságélmény” témában kiírt pályázatán

részt vett amatőr írók, költők, bloggerek alkotásaiból.

2012

Szerkesztette és kiadja: Lena Belicosa

Borítóterv: Lena Belicosa

Korrektúra: Bukros Zsolt

Copyright ©Lena Belicosa 2012

Kiadó neve: Publio Kiadó

ISBN

Minden jog fenntartva!

A könyvvel kapcsolatban további információ:

<http://lenabelicosa.5mp.eu>

ELŐSZÓ

Béres Magdolna (LENA BELICOSA)

1960 ősze van, második gyermekként látok napvilágot egy mátraaljai falu egyik parasztcsaládjában.

- Lány? Mondják az öregek fejcsóválva. - Élt még az a nézet a faluban, hogy a lánygyerek, nem gyerek... Bizony lánynak születtem, és hosszú, szenvedéssel teli utat teszek meg lányként, nőként, asszonyként, anyaként, lokálpatriótaként, aktivistaként, első generációs értelmiségiként, míg eljutok oda, hogy saját könyvet fogok a kezembe.

Tizennyolc évesen kacérkodom először az írással. Valahol, valamelyik szekrény mélyén talán még mindig ott pihen egy félkész sci-fi. Majd hosszú évekig nincsenek írói ambícióim. A '90-es évek végétől, minden előtanulmány nélkül szerkesztem a faluújságot, majd 2001-től a főiskolai dolgozatok szembesítenek azzal, hogy szeretek írni, és hogy mennyi minden kikívánkozik belőlem.

2003-ban a Heves Megyei Hírlap felkér, hogy legyek a külső tudósítójuk. Ebben az évben megírok egy esszé és egy szociográfia pályázatot is, és mindkettőt díjazzák... Ez a szociográfia lesz az alapja az első könyvemnek.

Menni vagy maradni? a címe, és hosszú évek dilemmáját vetíti az olvasók elé. A könyv megírása után tudatosan bennem a saját döntésem igazán, hogy bizony el kell fogadni dolgokat, és el kell engedni embereket, helyzeteket, eddigi tevékenységeket.

Második könyvem címe **Isten nyilai között, avagy a Titok valóban működik**. A főcím egy álom sugallatára jött (Isten nyilai között). Valóban ott vagyunk, mi emberek, nap, mint nap érezzük, ahogy serkent, ahogyan lökdös, irányít, vezet, segít bennünket egy-egy nyílvesző. Van, amelyik megsebez, bánt, de minden azért van, hogy tanuljunk belőle, és fejlődjünk általa. Az alcím pedig utalás Rhonda Byrne: A Titok című művére. Ebben a könyvben magyar példán vezetem le, hogy a Titok valóban működik. Számos idézet, más emberek szájából hallott bölcs gondolatok, és az író által megélt események sejtetik, bizonyítják, erősítik meg azokat a javaslatokat, módszereket, amit a The Secret című könyvben, illetve a filmen olvastunk, láthattunk, hogyan is tudjuk megváltoztatni az életünket.

A könyv lehetne blogregény, lehetne életrajz, és találhatók benne kisebb tanulmányok, valamint rendhagyó útleírások is. A nem szokványos formákból azonban mégis egy megtörtént életút bontakozik ki, és sok olyan gondolat fogalmazódik meg, amely egy kicsit másképp láttatja a világot, a különböző helyzeteket, eseményeket, kapcsolatokat, embereket, és példákon levezetve segít megérteni néhány ezoterikus megfogalmazást, elméletet is.

A harmadik könyvem **Az éjszaka örvényében** is formabontó, hiszen egy új műfajjal kísérletezem, álmokból írtam novellákat, szösszeneteket, melyeknek végén álomfejtések, gondolatok vannak, s helyet kapott a könyvben néhány versem is, melyeket szintén álmok ihlettek, és amelyek jól illeszkednek az álomnovellák közé, megtörve azok egysíkúságát. Úgy érzem, szükséges, hogy más emberekhez is eljusson a könyv mondanivalója, és segít abban is, hogy jobban figyeljenek az álmaikra, mert mai világunkban még

több üzenete van az álmoknak, mint korábban.

Az én álmaim, melyek sokszor előre jeleztek, sokszor utat mutattak, tanítottak, figyelmeztettek, példaértékűek lehetnek, és talán mások is előbb felfigyelnek majd az álmok üzeneteire, mint én. Amikor a tíz évvel ezelőtti álmokat visszaolvastam a könyv írása közben, magam is meglepődtem. Például 2002-ben leírtam az álmos füzetemben, hogy egy Földközi-tengeri szigeten voltam egy férfival (akkoriban még tengert sem láttam, és nem is álmodoztam, hogy valaha fogom, és lám, hét évvel később valóban egy Földközi-tengeri szigetre költöztem.) Az álmok üzennek, és talán nem árt évek múlva is értelmezni őket.

A blog mondhatni a kedvenc műfajom, melynek lehetőségeivel szeretek, és talán tudok is élni. A blogírásnak köszönhetem, hogy írok, hogy fejlődtem, nemcsak az írás terén, hanem emberként is. Érvényesül a mondás is, „nem mondom el senkinek, elmondom hát mindenkinek”. Belső kényszer vezet, hogy megosszam életem történéseit, gondolataimat, amatőr írásaimat másokkal. Nagyon jó érzés, amikor kapok egy-egy visszajelzést, hogy milyen sokat segített valakinek egy-egy írásom, és látni, hogy az írásaimat már 41 országban olvassák.

<http://lenabelicosa.blogger.hu>

2009 januárjában a spanyol Ibiza szigetére költöztem, ahol közel ötven évesen kezdtem új életet, és sok év egyedül lét után élek újra párkapcsolatban. Ekkor vettem fel a Lena Belicosa írói álnevet. Két felnőtt gyermekem (lányom, fiam) van, akik már élik a saját életüket, és 2012-ben érkezett meg az első unokám, aki új csillagként ragyog életem egén.

Nyilas jegyben születtem, és talán valóban örök optimista

vagyok, és hiszek benne, hogy az életem jó úton halad. Ezért nem is használlok múlt időt, se feltételes módot. A múltam is én vagyok, és nem kötöm feltételekhez a jövőt. Úgy érzem, hogy folyamatos jelenben élek, amelyben meg kell tapasztalnom, tanulnom, értenem, ismernem sok mindent. Az a feladatom, hogy a megszerzett tudást, információkat, élményeket megosszam másokkal! Életem érett időszakában ismerkedtem meg az írással, és magam is számos pályázaton indultam. Ezek a pályázatok nemcsak megmérettetések, publikálási lehetőségek, hanem némelyik kiírás ihletet is ad, írásra késztet, és segít a fejlődésben.

2010 végén belső késztetést éreztem arra, hogy én is pályázatot írjak ki a szárnyait próbálgató amatőr íróknak, költőknek, még ha szerény díjakkal is, hiszen csak a saját könyveimet tudtam felajánlani.

2012 elején ismét volt egy pályázati felhívásom, és nagy örömmel töltött el, hogy várakozáson felül érkeztek írások.

Igyekeztem olyan témaköröket találni, amelyek minden ember életében fontosak.

Az első témakör a „türelem” volt, a második pedig a „szabadság”. Életutunkon szükség van mindkettőre, a türelmet tanulni kell, a szabadságot pedig megélni.

Bevezetőnek az én 2010-ben írt egyik haikum, mely az elsők közül való.

Döntök, és teszek,

mozgok, mondok, alkotok,
győz akaratom.

„Az ember egyik legfontosabb képessége és egyben, sajnos a legritkább is: várni tudni. Türelemmel várni egy levélre, egy találkozásra, egy jó kapcsolatra, az enyhülést hozó holnapra. A telt szív nyitott kapujában bizalommal várakozni. Egészen addig várni, amíg reményünk kitart. Az ún. "birkatürelem" azonban már nem erény - hanem önleépítés. A mérték - ez a kulcsa mindennek.” . - Jókai Anna -

A 2010-es „Türelem” pályázatra huszonöt vers és tizenhét próza érkezett.

A "TÜRELEM" Vers- és prózaíró pályázat eredményei (2010. december)

Vers kategória

1. helyezett Szinay Balázs: A türelem minőség c. verse
  2. helyezett Bencze Imre: Versfüzér a türelemről, limerickek
  3. helyezett Fodor György: Idegből c. verse
  4. helyezett Türk Éva: Édesanyám c. verse
  5. helyezett Tsering drol ma: Türelem c. verse
- Különdíj: Kocsis Ágnes: A türelem metamorfózisa c. verse

Próza kategória:

1. helyezett Szilágyi Heléna: Ami nélkül az idő sem gyógyít
  2. helyezett Domján Gabriella: Türelem
  3. helyezett Tóthné Kiskartali Judit: Illemcsoda
  4. helyezett Tövisi Eszter (Stella May): Kishajtás
  5. helyezett Majorosné Jósvai Éva: Lépés
- Különdíj: Bukros Zsolt (Maggoth): A bizonyíték

A két kategóriában én is díjaztam írást, amelyek nem kaptak a zsűri által megállapított lista szerint tárgyjutalmat.

Vers kategóriában - Juhász Pál: Az első lépés

Próza kategóriában - Tövisi Eszter: Kishajtás

„Szeretetre és szabadságra születünk mindannyian. Ám az igazi szabadság nem azt jelenti, hogy azt tesszük, amit csak akarunk, hanem hogy félelem nélkül élhetünk.” - Susanna Tamaro

A 2012-es „Szabadságélmény” pályázatomat már ötvenketten tisztelték meg, harminckét vers, huszonhárom rövidpróza és kilenc blogbejegyzés érkezett.

A „SZABADSÁG ÉLMÉNY” Vers-, próza- és blogíró pályázat eredményei

(2012. február)

Vers kategória:

1. helyezett Losonczi Léna: Szabad lélekkel
2. helyezett Falling Star (Hullócsillag): A szabadság pegazus-szárnyain
3. helyezett György Viktória Klára "Taygeta": Ébredés
4. helyezett Varga Lajos: Szürrealista lista

Bártfai Csilla: Szállni...

5. helyezett Budvári: Csak hittük

Kántor Krisztián: Szabadság (haiku)

Gárdon Ágnes: Csavargó lélek

Lupsánné Kovács Eta: Kirándulás a Hortobágyon

Szabó Attila: Elképzelt szabadság

Próza kategória:

1. helyezett Sárgai-Szabó Anna: Útközben
2. helyezett Makács Anna: Örömtánc
3. helyezett Thököly Vajk: Erdélyből fúj a szellő
4. helyezett Szabó Aida (Jampa drolma): Gyerekvarázs-émlékvarázs
5. helyezett Juhász Pál: A tesztvezetés

Gyogyo: Kitörés

Németh Kata: Bűnbocsánat

Hegedűs Orsi: „Szabadság, szerelem”

Szabó Aida (Jampa drolma): Egérlesen

Blog kategória:

1. helyezett Leila:
<http://leslie-naplo.blogspot.com/2012/02/szappanbuborek-novella.html>

2. helyezett melba:
<http://melba.blogger.hu/2012/02/10/a-valodi-szabadsag-erzesenek-megelese>

3. helyezett Hunkó Fruzsina: <http://shygirl.blog.hu/>

4. helyezett Dr. Nagy Ákos:

<http://napielmelkedesek.blogspot.com/search/label/szabads%C3%A1g>

5. Oravecz Diána:
http://titkosajto.blog.hu/2012/02/06/talalkozas_a_szellemmel

Bár csak az első három helyezett kapott díjat, úgy döntöttem, hogy az ötödik helyezettig közzé teszem őket, a sok azonos pontszámút is, mert nagyon jó írások, és ezek jelenleg is olvashatóak a honlapomon.

<http://lenabelicosa.5mp.eu>

A második pályázat elbírálása alatt jött az ötletem, hogy a két pályázatra érkezett írásokból ki kellene adni egy e-antológiát. A gondolatot tett követte, megkérdeztem a pályázókat, hogy mit szólnának az ötlethez. A pályázók több mint egy harmada döntött úgy, hogy részt vesz művével a könyvben, amely az e-könyv mellett nyomtatásban is megjelenik majd.

Minden írás érték, úgy érzem, hogy ez az antológia is lehetőség valamilyen szinten, hogy ezek az írások megjelenjenek, és az alkotóikat is jobban megismerjék.

Sajnos nem minden helyezett írás lesz benne, mivel az alkotóik nem válaszoltak semmit a felhívásra, ám helyettük az antológiában szereplő szerzők több művel vesznek részt a kötetben.

Köszönetemet fejezem ki az alkotóknak, hogy írásaikkal megtisztelték szerény pályázataimat, és részt vesznek az antológiában.

Továbbá köszönöm a pályázati zsűritagok önzetlen munkáját, akik segítettek a helyezések elbírálásában.

Ajánlom ezt a válogatást minden irodalom kedvelőnek, tollforgatónak, a szerzőknek és rokonaiknak, hogy olvassák ezt a könyvet, hiszen sok ember másként látja, értelmezi, éli meg a pályázati kiírások témáját, ami nagyon jó, hiszen nem vagyunk egyformák. Minden írásból lehet tanulni is.

Lena Belicosa

Az antológiának fórumoldala a honlapomon található, ahol hozzászólásokat is lehet tenni, egymás írásáról véleményt mondani.

<http://lenabelicosa.5mp.eu>

AZ ANTOLÓGIÁBAN SZEREPLŐ ÍRÁSOK ALKOTÓI

Almási Lili

Barta Tímea (Timigeo)

Bártfai Csilla

Bencze Imre (Ébenceruza)

Bóta Csaba

Both Emese (Sallowswan)

Bukros Zsolt (Maggoth)

Czifráné Labancz Mária (Farkasanyó)

Domján Gabriella (Csók Ella)

D. Zubán Bea

György Viktória Klára (Taygeta)

Hegedűs Orsi (H. Orsi)

Hunkó Fruzsina

Juhász Pál

Kántor Krisztián

L. Horváth Zsuzsa

Losonczi Léna

Marković Radmila (Mila)

Mellen Éva (Melba)

Mercz Andrea (Makács Anna)

Németh Kata (Katherina)

Pethő István

Sárgai-Szabó Anna

Sári Szabolcs (Hullócsillag)

Szabó Attila

Szántó László (Leila Leslie)

Szász-Fülöp György (Budvári)

Szigeti Beáta (Mandragoria)

Szilágyi Heléna

Tövisi Eszter

Almás Lili

A múlt század hetvennegyedik Karácsonyán születtem.

Szeretek írni, mégsem vagyok író, esetleg képzőművész, bár leginkább anyuka még egy jó darabig.

Ami tanulmányaimat és a szakmai tapasztalatokat illeti:

1986-1988: Cs. Pataj Mihály rajzszakköre

1988-1992: alkalmazott grafika a szegedi Tömörkény István Gimnázium és Művészeti Szakközépiskolában

1992: lakberendezői tanulmányok

1992-1994: rajz szak, Juhász Gyula Tanárképző Főiskola

1994-2001: kis munkák, nagy kerülőutak

2001-2009: több munka, kevesebb kerülő, cél bemérve

2009-től: munka, érés, szüret :)

BEVÁSÁRLÓVÁROS

Nem tudom, hányadik szinten járunk, és mikor kezdtük a bolyongást. Ameddig a szem ellát árucikkek, bevásárlósorok.

Emberek - sok ember. Vásárolnak, válogatnak, de nem élvezettel, hanem mintha az életük múlna rajta. Sokan többedmagukkal érkeznek, de nem figyelnek egymásra. Mintha szűk, fekete tojáscellában kuporognának mind, egyenként, és a kémlelőlyukon csakis egy-egy árucikk látható folyamatosan. Hiába válogatnak, számukra sem derül ki soha, mit miért vettek meg és miért volt annyira fontos. Talán a kérdésig el sem jutnak.

Sehol egy ablak. Csak bolyongunk, te meg én. Vajon mióta? Mintha itt ébredtünk volna fel hirtelen. Az álom pedig a semmi volt. Ők sem fognak emlékezni a kényszeredett, kapkodó vásárlásra, de a többiek emlékeztetni fogják őket is. Ténfergünk a sorok között, nézelődünk. Minek is? Semmi nem vonz, de látásunk még homályos, értelmünk még túl szűk. Kábultságunk eltakarja az igazságot: még nem is éltünk. Találomra kezedbe veszel egy cseréptálat. A fedele valami állatkát formáz, talán mosómedvét. Egyszerre ismerjük fel: hiszen él! És most látjuk csak, hogy mindenütt a polcokon minden "árucikk" él... Nem veszik észre! Olyan mély ez a sötét álom, hogy az eleven élet sem hatolhat át rajta. Mit keresünk mi itt? Sorokba rendezett, szigorúan kordában tartott világ. Kell, hogy legyen ennél szabadabb, igazibb élet. Igen! A falakon kívül van. Ki innen!

Csak lassan! Nyugalom! Valahonnan talán figyelnek bennünket. A személyzeti ajtót nem volt nehéz megtalálni. Már át is jutottunk. A folyosó tágas, sötét, kihalt és rideg. Ablakok itt sincsenek. Vajon itt is figyelnek? Mindegy, csak gyerünk már! Rohanunk a végtelen, egyforma folyosókon. Nem tudjuk mióta; az idő nem létezik. Tengernyi időnk van, és mégis úgy érezzük, hogy ez az utolsó pillanat.

Nem tudom, melyiket láttuk meg előbb, a kijáratot vagy a férfit. A folyosó lejteni kezdett, és ott elfogytak végre az ablaktalan falak. Ő ott állt a lejtőn, szemében pánik, szinte örültnek látszott, ahogy a falat tapogatva nem akart hinni annak, amit lát. Most érhetett oda;

ki tudja, mióta menekült egyedül. A kijárat egy végeláthatatlan autóparkolóra nyílt. Különös módon szinte üres volt. Egymásra néztünk, te meg én. Nyelnünk kellett, de a torkunk összeszorult, szánk fehérré vált. Megértettük. Ide senki sem érkezett. Itt csak lenni lehet, sőt kell. És elmenni innen... Nem mi döntjük el, hogy mikor lehet? Csak bámultuk a hatalmas parkolót. Különös, napfény nélküli világosság volt odakint. A levegő nehéz, mint a higany. Az nem lehet, hogy ne sikerüljön. Ki fogunk jutni innen... A férfi nem értette meg. Vagy talán igen, és ettől még inkább félt. Eszeveszetten futni kezdett a parkolón át. Még sokáig hallottuk torz üvöltését: "Gyertek már, bolondok! Meneküljete!" De mi maradtunk, és vártuk, hogy mi fog történni. Egészen tisztán éreztük, hogy így nem lehet... A férfi a távoli autók felé igyekezett. Rémülten vártunk. Elkapják? Vagy lelövik? De nem történt semmi, nem mutatkozott senki. Odaért, és gyorsan beszállt egy szürke autóba. Hát mégis ennyire egyszerű lenne? A hirtelen támadt kétség csak még nehezebbé tette légzésünket. De csak egy pillanatig tartott. A férfi kiment a kocsiból, és örült módjára püfölni, rugdosni kezdte azt. Hirtelen egy másikba ugrott be, majd ismét egy újabbba. Egyre inkább elvesztette az önuralmát, míg végül, az utolsóból is kimászva a földön fekvő őrjöngött. Röhögése, mint tébolyult kísértet vágatott végig a parkolón. Egyik autót sem lehetett elindítani. Az áruházból mentőautó száguldott felé szirénázva. Fehérköpenyes ápolók ugrottak ki sorban. Injekciót adtak a férfinak, aki szinte azonnal megnyugodott. Talán el is alhatott, mert hordágyra tették, úgy emelték be a mentőautóba. Aztán elindultak vissza. A sziréna megint felvisített, pedig az üres parkolóban semmi szükség nem volt rá.

Megint halotti csend lett. Hát visszavitték. Még sokáig ült rajtunk a dermesztő üresség. De lassacskán magunkhoz tértünk, ereinkben a vér megint normális ütemben lüktetett. S vitte, vitte magával a kérdést. Akkor most hogyan tovább?

Nem tudjuk, mennyi idő telt el azóta. A vásárlók közé nem

mentünk vissza többé. A folyosókon maradtunk. Azután már nem találkoztunk senkivel, de talán könnyebb is volt így. A lejtős kijáráshoz sem mentünk vissza. Nem is kerestük, de azt hiszem, nem is találtuk volna meg újra. Nem volt ott dolgunk addig, amíg valóban el nem mehetünk. Végiggondoltuk újra és újra, hogy a férfi vajon hol hibázott. Félt, iszonyatosan félt, az biztos. Tehát nem indulhatunk el addig, amíg félelmet érzünk, amíg nem bízunk egészen magunkban és egymásban. De hát hogyan bízhatnánk abban, akit nem ismerünk igazán? Rá kellett jönnünk, hogy sem magunkat, sem egymást nem ismerjük. Hiszen csak nemrég ébredtünk. Azt tudjuk, hogy innen el kell mennünk. De fogalmunk sincs róla, milyen az igazi világ. Hogyan élhetnénk benne, ha azt sem tudjuk, kik vagyunk?

Elmerültünk tehát önnön mélységeinkben, felfedeztük végtelen óceánjainkat, és gondolataink szárnyán bejártuk az égi tartományokat. Mindenhová együtt mentünk, hiszen mindent megosztottunk egymással. Ahogy egyre többet megtudtunk önmagunkról és egymásról, furcsamód azt vettük észre, hogy a kijutást innen egyre kevésbé érezzük kívánságnak. Bízunk magunkban, egymásban és abban, hogy minden úgy történik, ahogyan történnie kell. Ez pedig soha nem érzett nyugalommal árasztott el bennünket. Nem volt már szándék; tudtuk, hogy eljön a pillanat...

És eljött. A folyosókon sétáltunk, halkán beszélgetve. Nagy nyugalom vett körül bennünket. Egyszer csak ott volt előttünk a lejtős kijárat. Megálltunk egy pillanatra. Csak szelíd örömet éreztünk, más nem változott. Odakint ragyogott a napfény, s mi kiléptünk. Lágyan simogatott a szellő, míg átsétáltunk a parkolón. Egy napsárga sportautóba szálltunk be; valahogy tudtuk, hogy az vár ránk. Indítottál, és a kijárat felé gördültünk. A fülkéből az őr kedvesen integetett utánunk, mint a régi jó ismerősöknek szokás.

COLORES ÉS DOLORES

Hol volt, hol nem volt, nem is olyan régen, élt egy szerelmes tündérpár. Colores, a tündérfiú és kedvese, Dolores. Az Örökkévalóság Palotájában laktak, és az ablakból megcsodálhatták a világ bármelyik helyét és pillanatát. Szórakoztató időtöltés volt ez, de hiába láttak már ezer és ezer életet, mégsem tudták, hogy milyen érzés lehet embernek lenni. Egy napon úgy döntöttek, kipróbálják, biztosan jó móka lesz. Tudták, hogy ha átlépi az Örökkévalóság Palotájának kapuját, akkor feledésbe merül minden, ami ott történt, de úgy gondolták, annyira szeretik egymást, hogy egymás arcát nem fogják elfelejteni. Átléptek hát a kapun, kéz a kézben, és a Földön megszülettek, mint két kisbaba.

Nem éltek messze egymástól, mégsem találkoztak nagyon hosszú ideig. Szépen cseperedtek. Ahogy telt az idő, Colores emlékezni kezdett mindenre, ami az Örökkévalóság Palotájában történt. Amikor fiatal fiúvá serdült elindult, hogy megkeresse szerelmét, Dolorest. A tündérlány is emlékezett egyre jobban, és amikor Colores sok világ bebarangolása után rátalált, akkor megnyugodott, hogy együtt mehetnek haza. Csakhogy egyikük sem tudta biztosan, hogyan juthatnak vissza az Örökkévalóság Palotájába, és talán nem is akartak még menni, hiszen elég felfedezni valójuk akadt a Földön.

A bizonytalanság álmukban fátylat vont az arcukra, így reggel, amikor felébredtek, már nem tudták biztosan, hogy ők tündérek és az idők kezdete óta egy pár. Így hát Colores útnak indult, és keresett valamit, bár maga sem tudta, hogy mit. Megismert egy földi leányt, aki nagyon kedves volt, elvette feleségül, építettek egy szép házat, és a tündérfiú úgy

tett, mintha ember lenne. Dolores is megismert egy kedves, földi fiút, hozzáment feleségül, ők is építettek egy nagy házat, és a tündérlány is úgy tett, mintha ember lenne. Telt múlt az idő...

Kezdetben mindketten boldognak érezték magukat a párjukkal. Colores és Dolores alig-alig gondoltak már egymásra. Mindketten nagyon igyekeztek, hogy boldoggá tegyék házastársukat, de tündérségüket egyre nehezebben tudták eltitkolni. Egy napon aztán a földi lány és a földi fiú is rájött, hogy tündérrrel él együtt. Megijedtek a varázslattól, és elmenekültek szép nagy házaikból. Colores és Dolores még várták őket haza egy darabig, de házastársaik már csak néha jöttek, és úgy viselkedtek, mintha idegenek lennének.

Colores gondolt egyet, és újra bolyongani kezdett. Keresni valamit. Mesés világokat járt be, csodás kalandokat élt át, míg egyszer egy varázstükörben megpillantotta egy gyönyörű tündérlány arcát. Azonnal megismerte a szerelmét, és elhatározta, hogy újra megkeresi, és többé nem hagyja el, bármi történjen is. Amikor rátalált, Dolores szomorúan üldögélt háza kapujában, és a földi fiút várta, aki csak nagyon ritkán jött. Amikor megpillantotta Colorest, ő is rögtön ráismert, és a szívét olyan öröm töltötte el, amelyet csak ritkán érzett azóta, hogy elhagyták az Örökkévalóság Palotáját. Megcsókolták egymást, és szerelmes ölelésben egyé olvadtak. Mindketten újra érezték, hogy ők tündérek, és hogy haza szeretnének már térni oda, ahol mindig együtt lehetnek. Többé nem hagyták el egymást, nem firtatták, miért tettek meg annyi kerülőutat, mire egymásra találtak. Már tudták, hogy embernek lenni a legcsodálatosabb és a legnehezebb dolog a világon.

Barta Tímea (TIMIGEO)

1989. július 13-án születtem Karcagon. Édesapám munkájának okán el kellett költöznünk, így életem eddigi nagy részét Orosházán éltem. A Karcagon töltött nyári szünetek fontosak és meghatározóak voltak számomra, hogy ki vagyok én. Általános és gimnáziumi tanulmányaimat Orosházán végeztem. A zenét kiskorom óta szeretem, mert zene tagozatos osztályba jártam, majd később zeneiskolai tanulmányokat folytattam. Több mint kilenc éven keresztül klarinétoztam, majd tagja voltam emellett az OFZE orosházi zenekarnak is. Az igazi változást az egyetem hozta el nekem. A Szegedi Tudomány Egyetem hallgatója lettem, és itt szereztem első diplomámat Geográfus BSc szakon, geoinformatikai szakirányon. Jelenleg is itt folytatom tanulmányait Geográfus MSc-n, emellett párhuzamba jelenleg Németországban hallgatok egy félévet. Szabad verseket írok, ez csupán egy önkifejezési forma a számomra. Segít túl lépni dolgokon, feledni, vagy éppen csak elmondani a naiv és egyszerű érzelmeimet.

Az egyetemi világ, az új környezet, új emberek és új érzelmek indítottak az írásra. A szerelem elragadó, rózsaszín és nehéz világa adta az ihletet. Barátaim támogatására indítottam egy blogot (<http://mazsolaskuglof.freeblog.hu/>), melyen közlöm az új alkotásaimat azok számára, akik olvasni vágnak.

TITKON A VÁRÓBAN...

Még mindig itt ülök,
s szabad pillanatban a váróba szökök,
csendben osonok ki a forgatagból,
tettekből, szavakból...

A jegyem már megvan,
gyűrött, foltos, könnyel áztatott,
de megvan,
s remegő kezem görcsösen szorítja...

Az elfeledett homokba rajzolok,
s elmém kitölti az üres falakat,
úgy érzem magam, mint télbe, hóba burkolt fa,
ki magában a tavaszt áhítja...

Bolond tettek ezrei mögöttem,
s a remény tartja gerincem,
s vér lüktet szívemben...

Most csak várakozás maradt,
megszakadt információ áramlat....

Küldenék ezer galambpostát,
üvegbe zárt sorokkal dobálnám a Tiszát,
s egyesekre cserélném az összes hibát...

SZABADSÁGTUDAT...

Szabadságtudat, anyyi,

mint porszembe vetett hit,
reménytelen...

Nem szabadulhatsz az érzelmek viharából,
nem szabadulhatsz a gondok sorából,
és emészt a kín,

bánt a világ,
reménytelenül szaladsz, és hiába kiabálsz,
füstölt illat kerül a virág mellé,

s akkor feleszmél a tudatod,
s elszakad a kötött fonatod,
érzés hömpölyög a száraz érben,
szél üvölti veled, hogy ébren!
Az a szabadság,

az az élet,
nem a fájdalom,
az öröm éltet.

Ha hit vegyül a bajba,
ha méz kerül a vajra,
ha papírként gyűröd a létet,
s nem felede a krémet,

ha puha lesz az orrod,
s illatban úszik a homlokod,
ha az energia beléd hatol,
s kimondod,
igen, az vagyok...

De hogy az érzés utat leljen,
táplálni kell, jó sok szerrel,

akkor már a szavak nem elegendők,
zúzmara hullik,
érzed a nedves hideget,
mely hatalmába keríti a fejedet,

de ez már nem taszít,
csak puha párnaként nyomja hajad,
hol a szabadság a homályba merül,
s a szív elcsendesül....

Bártfai Csilla

Bártfai Csilla vagyok, tizenhat éves, 1996. márc. 16-án születtem. Szolnokon élek, és jelenleg a Verseghy Ferenc Gimnáziumban tanulok.

Szabadidőmben, ha tehetem, írok. Több kisebb pályázaton szerepeltem jó eredménnyel, meséimmal, verseimmal, novelláimmal. Számomra az írás önkifejezést, megnyugvást, szabadságot és kikapcsolódást jelent, ezért is írtam verseimet a szabadság témában.

A legszívesebben a későbbiekben az írást választanám foglalkozásomnak is, mint például író, újságíró. Azonban odáig még hosszú út vezet, de szeretem kipróbálni magam különböző műfajokban, témákban. Főszerkesztője voltam egy évig a Kis

Herceg diákújságnak, néhány cikkem olvasható volt már az Új Néplap megyei hírlapban is, illetve megjelentek már írásaim a Szárnyaló gondolatok c. folyóiratban, az Új Néplap mesekönyvében és a Szent István intelmei c. kiadványban.

Szeretnék egy napon olyan neves írók közé tartozni, akinek az alkotásait szívesen olvassák, tanácsait elfogadják, és könyvei, újságcikkei színesebbé teszik az emberek szürke hétköznapjait.

SZÁLLNI...

A szabadság törékeny,
Rendkívüli, képlékeny.

De amikor írok,

Nincsenek korlátok.

Szállok a felhők között,

Levegőben körözök.

A vad képzeletem szalad,

Semmivé válnak a falak.

Madárként szívem szabad,

Nem riaszt semmilyen alak.

Út, idő, bánat már nem létezik,

Szárnyam akadályok nem fékezik.

Bejárom a tündérvilág minden táját,